

Sports Tourism Destinations on the Path of Sustainability: Assessing Obstacles and Challenges A case study of Isfahan Province

Marjan Amini ^a, Hassan Bahrololoum ^a ✉, Reza Andam ^a, Taha Rabbani ^b

^a. Department of Physical Education and Sport Sciences, Faculty of Physical Education, Shahrood University of Technology, Shahrood, Iran. (Corresponding Author) Email: bahrololoum@shahroodut.ac.ir

^b. Department of Geography, University of Yazd, Yazd, Iran

ARTICLE INFO

Keywords:

Sustainability,
Sports Tourism,
Obstacles and Challenges,
Isfahan.

Article History:

Received:

27 December 2022

Received in revised form:

26 February 2023

Accepted:

4 April 2023

Available online:

29 April 2023

ABSTRACT

Despite numerous studies and annual reports of international organizations on the sustainability of tourism destinations, this sustainability still needs to be institutionalized in the country's sports tourism industry. In fact, Iranian sports tourism is by no means "sustainable" in terms of revenue and economic benefits, nor in terms of protection of resources and assets. Therefore, the present study seeks to identify and evaluate the obstacles to achieving sustainability in the sports tourism industry, done with a case study of Isfahan province. Two expert groups were selected using a Survey method based on interviews and questionnaires. The first group included 14 university experts, and the second group included 180 experts and senior managers of sports and tourism organizations in Isfahan province. Sampling from both groups was done purposefully. Data analysis was performed using open coding techniques, heuristic factor analysis, and multivariate regression analysis. Based on the results, barriers to sustainability in sports tourism destinations in Isfahan province were identified and categorized into 6 key areas with 36 variables. The main axes are Weakness in policy-making and vision; Inefficiency in managing sports tourism destinations; Non-social acceptance; Environmental constraints; Weakness of investment and employment; and Lack of security. The most influential factor was the weakness in policy-making and vision. Accordingly, in order to achieve sustainability, policy-making approaches to the management of tourism destinations in the country should be reviewed. Finally, it was concluded that in the absence of policy-making and regulatory approaches at the national level, it is possible to organize the sports tourism market to some extent by defining a specific perspective at the provincial level in the form of provincial development programs. This is possible by applying some requirements.

Citation: Amini, M., Bahrololoum, H., Andam, R., & Rabbani, T. (2023). Sports Tourism Destinations on the Path of Sustainability: Assessing Obstacles and Challenges A case study of Isfahan Province. *Journal of Urban Tourism*, 10 (1), 117-132.

<http://doi.org/10.22059/JUT.2023.343734.1043>

© The Author(s)

Publisher: University of Tehran Press

Extended Abstract

Introduction

The sustainability of tourist destinations has become so important in recent years that it can be claimed that a tourist destination can only be competitive if it is sustainable. Despite conducting numerous types of research and the existence of annual reports of international organizations regarding the sustainability of tourist destinations, this sustainability has yet to be institutionalized in the country's sports tourism industry. In fact, sports tourism in Iran is neither "sustainable" in terms of income and economic benefits nor in terms of protecting resources and assets. This unsustainability has different economic, social and environmental dimensions. There needs to be a theoretical consensus in current studies about the intensity and weakness of instability in each of these dimensions, as well as the obstacles facing the stabilization of sports tourism destinations. Therefore, the present study aims to identify and evaluate sustainability obstacles in the sports tourism industry, which was done by conducting a case study in Isfahan province.

Methodology

The present study was conducted using a survey method, which includes a qualitative design based on interviews and a quantitative design based on questionnaires. This two-pronged plan required defining two target population groups for data collection. The first group included 14 academic experts, and the second included 180 experts and senior managers of sports and tourism organizations in Isfahan province. The distinctive feature of the second group was that, in addition to having appropriate theoretical knowledge, due to their managerial and executive

records, they were fully familiar with the tourism and sports issues of Isfahan province, and they also had a history of living in the province. Sampling from both groups was done in a targeted way. The work process was such that in the first stage, obstacles and challenges were identified using theoretical literature and in-depth interviews. Then these obstacles were completed in the form of a 44-question questionnaire with a 5-point Likert scale from the managers of Isfahan province. Data analysis was done using open coding techniques, exploratory factor analysis, and multivariate regression analysis.

Results and discussion

Based on the results, sustainability obstacles in sports tourism destinations in Isfahan province were identified and categorized in six key axes with 36 variables, which explain about 66% of the variance of the dependent variable, i.e., sustainability of sports tourism destinations in Isfahan province. The first factor was "weakness in policy-making and vision," the most important variable of which is "not having a clear vision for the future of sports tourism in the province." The second factor was "inefficiency in the management of sports tourism destinations," the most important variable of which is "the existence of parallel organizations and the unclear duties of each of them." The third factor was "social rejection," and its most important variable was "the phenomenon of tourist avoidance." The fourth factor is "environmental limitations," and its most important variable is the "prevalence of the Covid-19 pandemic and epidemic diseases." The fifth factor is "weakness of investment and employment", the most important factor of which is the "effect of international sanctions." Finally, the sixth factor is named "lack of security."

On the other hand, Isfahan province is facing other restrictions. Many natural and ecological resources of the province have been destroyed in recent years. The drying up of Zayandehrud, continuous droughts, land subsidence crisis, and loss of vegetation and animal life are damages that will affect sports tourism. These restrictions lead to the seasonality of sports tourism activities. However, the analysis of the coefficient of the effect of each factor on the sustainability of tourism destinations in Isfahan province showed that the most important challenge affecting the sustainability of these destinations is policy-making, which is related to obstacles such as managerial inefficiency and lack of social acceptance of sports tourism.

Conclusion

The final result of the present study was that due to the complexity of the obstacles and the high dependence of these obstacles on each other, the vulnerability bottleneck of this system should be identified, and the changes should be started from there. Since the identified challenges and obstacles often act in a causal and consequential manner, that is, every challenge is the result of the interaction of other challenges and leads to the reproduction of new challenges, therefore, perhaps the starting point of the reconstruction of the sports tourism system can be searched for in the factor of "politicization and perspective-making." In fact, saving the tourism industry from the crisis requires policies at the national level. These policies should have an institutional aspect. It means that they depend on institutions' legal and legal capacity rather than on the will of managers and persons in charge. This also depends on some structural reforms in the country's governance and

macro management system. In the absence of policy-making and regulatory approaches at the national level, it is possible to organize the sports tourism market by defining a specific vision at the provincial level in the form of provincial development plans. This is possible by applying some requirements.

Funding

There is no funding support.

Authors' Contribution

All of the authors approved the content of the manuscript and agreed on all aspects of the work.

Conflict of Interest

Authors declared no conflict of interest.

Acknowledgments

We are grateful to all the scientific consultants of this paper.

مقاصد گردشگری ورزشی در مسیر پایداری: ارزیابی موانع و چالش‌ها مطالعه موردی: استان اصفهان*

مرجان امینی^۱، حسن بحرالعلوم^۲✉، رضا اندام^۳، طاها ربانی^۴

۱- گروه تربیت‌بدنی و علوم ورزشی، دانشکده تربیت‌بدنی، دانشگاه صنعتی شاهرود، شاهرود، ایران

۲- نویسنده مسئول، گروه تربیت‌بدنی و علوم ورزشی، دانشکده تربیت‌بدنی، دانشگاه صنعتی شاهرود، شاهرود، ایران

Email: bahrololoum@shahroodut.ac.ir

۳- گروه تربیت‌بدنی و علوم ورزشی، دانشکده تربیت‌بدنی، دانشگاه صنعتی شاهرود، شاهرود، ایران

۴- گروه جغرافیا، دانشگاه یزد، یزد، ایران

چکیده

علیرغم انجام پژوهش‌های متعدد و وجود گزارش‌های سالانه سازمان‌های بین‌المللی در مورد وضعیت پایداری مقاصد گردشگری، تاکنون این پایداری در صنعت گردشگری ورزشی کشور نهادینه نشده است. در واقع، گردشگری ورزشی ایران نه از لحاظ درآمد و منافع اقتصادی و نه از لحاظ حفاظت منابع و دارایی‌ها به‌هیچ‌وجه «پایدار» نیست. از این رو مطالعه حاضر در صدد شناسایی و ارزیابی موانع پایداری در صنعت گردشگری ورزشی است که در استان اصفهان انجام شده است. با استفاده از یک روش پیمایشی مبتنی بر مصاحبه و پرسشنامه، از دو گروه خبره نظرخواهی شد. گروه نخست شامل ۱۴ نفر از خبرگان دانشگاهی و گروه دوم نیز، شامل ۱۸۰ نفر از کارشناسان و مدیران ارشد سازمان‌های ورزشی و گردشگری در استان اصفهان بودند. نمونه‌گیری از هر دو گروه به روش هدفمند انجام شد. تحلیل داده‌ها با استفاده از تکنیک‌های کدگذاری باز، تحلیل عاملی اکتشافی و تحلیل رگرسیون چند متغیره صورت گرفت. بر اساس نتایج، موانع پایداری در مقاصد گردشگری ورزشی استان اصفهان در شش محور کلیدی با ۳۶ متغیر شناسایی و دسته‌بندی شدند. محورهای اصلی عبارت‌اند از: ۱- ضعف در سیاست‌گذاری و چشم‌انداز؛ ۲- ناکارآمدی در مدیریت مقاصد گردشگری ورزشی؛ ۳- عدم پذیرش اجتماعی؛ ۴- محدودیت‌های محیط‌زیستی؛ ۵- ضعف سرمایه‌گذاری و اشتغال؛ ۶- عدم امنیت. اثرگذارترین عامل نیز ضعف در سیاست‌گذاری و چشم‌انداز بود. بر این اساس جهت نیل به پایداری، بایستی رویکردهای سیاست‌گذاری مدیریت مقاصد گردشگری کشور موردبازنگری قرار گیرد. درنهایت این نتیجه به دست آمد که در غیاب رویکردهای سیاست‌گذارانه و تنظیمی در سطح ملی، می‌توان با تعریف یک چشم‌انداز مشخص در سطح استان در قالب برنامه‌های توسعه استانی، تا حدودی به ساماندهی بازار گردشگری ورزشی پرداخت. این امر با به‌کارگیری برخی الزامات امکان‌پذیر است.

اطلاعات مقاله

واژگان کلیدی:

پایداری،
گردشگری ورزشی،
موانع و چالش‌ها،
استان اصفهان

تاریخ دریافت:

۱۴۰۱/۱۰/۰۶

تاریخ بازنگری:

۱۴۰۱/۱۲/۰۷

تاریخ پذیرش:

۱۴۰۲/۰۱/۱۵

تاریخ چاپ:

۱۴۰۲/۰۲/۰۹

استناد: امینی، مرجان؛ بحرالعلوم، حسن؛ اندام، رضا و ربانی، طاها. (۱۴۰۲). مقاصد گردشگری ورزشی در مسیر پایداری: ارزیابی موانع و چالش‌ها مطالعه موردی: استان اصفهان. *مجله گردشگری شهری*، ۱۰ (۱)، ۱۱۷-۱۳۲.

<http://doi.org/10.22059/JUT.2023.343734.1043>

ناشر: مؤسسه انتشارات دانشگاه تهران

© نویسندگان

* این مقاله برگرفته از رساله دکتری خانم مرجان امینی در رشته تربیت‌بدنی و علوم ورزشی به راهنمای نویسنده دوم و سوم و مشاوره نویسنده چهارم در دانشکده تربیت‌بدنی دانشگاه صنعتی شاهرود می‌باشد.

مقدمه

صنعت گردشگری بعد از سوخت، مواد شیمیایی و مواد غذایی در ردیف چهارمین صنعت بزرگ صادراتی جهان قرار گرفته (Choa, 2019: 5) و فراتر از یک صنعت، به پدیده‌ای اجتماعی-اقتصادی در سطح جهانی تبدیل شده است (Emery & 29: 2010). از بین انواع مختلف گردشگری نیز، گردشگری ورزشی بیش‌ترین رشد را در این صنعت سفید داشته است (Lafin, 2017: 1). امروزه اهمیت صنعت گردشگری ورزشی بر همه واضح است و سازمان‌های بزرگی چون سازمان جهانی گردشگری و کمیته بین‌المللی المپیک بر اهمیت گردشگری ورزشی به‌عنوان یک بازار هدف تأکید کرده‌اند (Marumo et al, 2015: 2). ولی عیب بزرگ این صنعت در بخش محیط‌زیستی این است که اغلب موجب از بین رفتن مناطق بکر گردشگری می‌شود. همچنین مصرف انرژی و آلودگی ناشی از وسایل حمل‌ونقل و درنهایت، درگیری‌های اجتماعی بین گردشگران و ساکنان محلی و سایر گروه‌های ورزشی می‌تواند تأثیر منفی بر محیط‌زیست داشته باشد (Kumar, 2018: 70). این پیامدها به‌نوبه خود سبب تأثیرات منفی بر اقتصاد محلی می‌شود (Tiago et al, 2021; Tudorache et al, 2017; Carneiro et al, 2016; Bell & Morse, 2013).

برای به حداقل رساندن آثار محیط‌زیستی (Bell & Morse, 2013: 36) و همچنین در راستای ایجاد تعادل بین منابع اقتصادی، اجتماعی و محیط‌زیستی (Duglio & Beltramo, 2017: 2)، کشورها در یک فرایند مشارکت جهانی جهت کاهش و کنترل این اثرات، پدیده‌ای به نام «توسعه پایدار» را که به‌عنوان نقشه راه آینده توسعه ملل و به‌عنوان یکی از مهم‌ترین دستاوردهای اجلاس‌های محیط‌زیستی و مورد استقبال و تأیید غالب کشورهای جهان قرار گرفته است، ایجاد کردند (عباس‌زاده، ۱۳۹۵). توسعه پایدار به قدری در زمینه گردشگری ضروری است که در سال‌های اخیر ادعا شده است که یک مقصد گردشگری اگر پایدار نباشد، نمی‌تواند رقابتی گردد (Tudorache et al, 2017: 2).

علیرغم انجام پژوهش‌های متعدد و وجود گزارش‌های سالانه سازمان‌های بین‌المللی در مورد وضعیت پایداری مقاصد گردشگری، تاکنون این موضوع در صنعت گردشگری ورزشی کشور مورد توجه قرار نگرفته است. در واقع، به نظر می‌رسد که گردشگری ورزشی ایران نه از لحاظ درآمد و منافع اقتصادی و نه از لحاظ حفاظت منابع و دارایی‌ها «پایداری» ندارد (رحمتی و همکاران، ۱۴۰۰؛ میرزا زاده و عبدالملکی، ۱۳۹۵؛ میرزایی کالار و همکاران، ۱۳۹۲). در ریشه‌یابی دلایل عدم پایداری گردشگری ورزشی و موانع پیش‌روی آن، مطالعات موجود برخی چالش‌های اساسی را شناسایی نموده‌اند. برای نمونه، باشکوا (۲۰۱۷) کوتاهی دولت در انتشار برنامه‌های استراتژیک محیط‌زیستی و عدم اطلاع‌رسانی به گردشگران را موجبات عدم آگاهی بازدیدکنندگان و عموم مردم می‌داند. تام و ایچی (۲۰۱۷) گزارش کرده‌اند که آژانس‌های توسعه منطقه‌ای گردشگری ورزشی (به‌عنوان مثال کمیسیون ورزشی) نقش مهمی در اعمال فرصت‌های مرتبط با این رویدادها دارند که اغلب از این فرصت استفاده نمی‌کنند. دری و جاگو (۲۰۰۶) معتقدند که مشکل اصلی مدیریت گردشگری ورزشی در بیشتر کشورها جدا بودن مدیریت دو حوزه گردشگری و ورزش می‌باشد.

شالبافیان و طاهریان (۱۴۰۱) عوامل مدیریتی- نهادی و عامل تکنولوژی را از کلیدی‌ترین عوامل توسعه گردشگری تجربه محور می‌داند. دلشاد (۱۴۰۰) عواملی که منجر به تبدیل مزیت‌های موهبتی (مانند منابع و جاذبه‌های کلیدی) به مزیت‌های رقابتی یک مقصد گردشگری می‌شود، را در افول یا رونق آن موثر می‌داند. رحمتی و همکاران (۱۴۰۰) چالش‌های برنامه‌ریزی، سازمانی، دولتی، بازاریابی، تبلیغات، فرهنگی، اقتصادی، نیروی انسانی و محیط‌زیستی را در این زمینه موثر می‌دانند. صادقی (۱۳۹۷) تحریم‌های بین‌المللی را یکی از مهم‌ترین موانع پایداری در گردشگری ورزشی کشور می‌داند. میرزایی کالار و همکاران (۱۳۹۲) مشکلات مالی، رقابت و مشکلات شخصی را از عوامل بازدارنده توسعه

گردشگری ورزشی معرفی می‌کنند. میرزا زاده و عبدالملکی (۱۳۹۵) مشکلات مدیریتی و منابع انسانی، موانع قانونی، موانع بازاریابی، و موانع زیرساختی را از عوامل بازدارنده در توسعه گردشگری ورزشی مشهود دانسته‌اند. استان اصفهان به‌عنوان یکی از قطب‌های مهم گردشگری کشور، در زمینه گردشگری ورزشی با چالش‌ها و مشکلات عدیده‌ای روبرو است. محروم بودن شهرستان‌های استان در زمینه زیرساخت‌های گردشگری ورزشی (چقاجردی و مختاری ملک‌آبادی، ۱۳۹۵)، بالا بودن میزان غلظت آلاینده‌های هوا (صیدایی و همکاران، ۱۳۹۷؛ عزتیان و هاشمی‌نسب، ۱۳۹۲)، عدم رعایت استانداردهای محیط‌زیستی در پروژه‌ها (گلابچی و سامانی مجد، ۱۴۰۰)، رفتارهای نامناسب محیط‌زیستی از سوی شهروندان (مختاری ملک‌آبادی و همکاران، ۱۳۹۳) و مسائل اکولوژیکی از جمله فرونشست زمین و خشک‌سالی از جمله این مشکلات می‌باشند.

لذا با توجه به نکات مطرح‌شده، پژوهش حاضر در صدد آن است تا موانع و چالش‌های پیش‌روی مقاصد گردشگری ورزشی استان اصفهان را از منظر «پایداری» ارزیابی نماید. بنابراین سؤال اصلی پژوهش بدین صورت قابل طرح است: گردشگری ورزشی استان اصفهان جهت رسیدن به پایداری با چه موانعی در آینده مواجه است؟

مبانی نظری

گردشگری ورزشی و تمایز آن با فعالیت‌های مشابه

گردشگری ورزشی به مسافرت بر پایه فراغت تعریف می‌شود که در طی آن، اشخاص به‌طور موقت از محل زندگی‌شان خارج شده و برای بازی، تماشای فعالیت‌های ورزشی یا دیدن جذابیت‌های همراه این فعالیت‌ها عازم سفر می‌شوند (Gozalova, 2014: 93). گردشگری ورزشی در سال‌های اخیر به خاطر عوامل اقتصادی، تغییر نگرش و ارزش‌ها (Kumar, 2018: 71) و آگاهی از شیوه زندگی فعال (Hua & Chiu, 2013: 271) محبوبیت فراوانی یافته است. گیسون گردشگری ورزشی را به سه دسته تقسیم می‌کند (Duglio & Beltramo, 2017: 4):

- ۱) گردشگری ورزشی فعال: شرکت کردن در مسابقات و مشارکت در فعالیت‌های ورزشی
- ۲) گردشگری ورزشی غیرفعال (گردشگری رویداد ورزشی): تماشا کردن رویدادها و مسابقات ورزشی
- ۳) گردشگری خاطرات ورزشی: بازدید از جاذبه‌های مشهور مرتبط با ورزش (مثل دیدار باشخصیت‌های ورزشی و بازدید از موزه‌های ورزشی، ورزشگاه‌های مهم و غیره).

با این حال، صاحب‌نظرانی مانند فالکنر (۱۹۹۸) عنوان می‌کنند که «ورزش گردشگری» (یعنی نوعی از گردشگری که در آن ورزش انگیزه ثانویه است) بسیار گسترده است. برای نمونه فعالیتی همانند راه رفتن فعالیت تفریحی است و نبایستی به‌عنوان گردشگری ورزشی طبقه‌بندی شود (Gozalova, 2014: 95). از همین رو بین ورزش و گردشگری تمایزی اساسی می‌گذارند و دامنه گردشگری ورزشی را صرفاً به حوزه مشارکت فعال محدود می‌کنند.

پایداری و مؤلفه‌های آن در گردشگری ورزشی

پایداری به معنی ثبات و تعادل در طول زمان است؛ بنابراین، نمی‌توان این مفهوم را به‌راحتی اندازه گرفت؛ زیرا یک کیفیت غیرثابت است (Davidson et.al, 2012: 59). پایداری فقط در صورتی به دست می‌آید که تمام نیروهای برهم زننده تعادل حذف شوند یا خنثی گردند (Colantonio & Dixon, 2010: 19). امروزه توافق وسیعی در حال شکل‌گیری است که رشد اقتصادی دیگر نمی‌تواند بدون به‌حساب آوردن آلودگی‌ها، ضایعات و خطراتی که فعالیت

اقتصادی، نحوه تولید و مصرف بر محیط‌زیست و در نهایت بر انسان وارد می‌آورد تا دوام یابد (Lee & Efirid, 2014: 2). بنابراین از اواخر دهه ۱۹۸۰ میلادی، صنعت گردشگری از اقتصادمحوری به سمت پایداری حرکت کرد (Tiago et.al, 2021: 28) و تغییر شکل پارادایم سنتی گردشگری، به دلیل پیامدهای گردشگری افسارگسیخته صورت گرفت و با پارادایم جدید یعنی گردشگری پایدار جایگزین شد (Huili et.al, 2018: 425). در این راستا، دولت‌ها ملزم شدند در تدوین برنامه‌های گردشگری، نوعی بالانس و تعادل بین الزامات و استانداردهای جدید محیط‌زیستی و منافع اقتصادی-اجتماعی جامعه میزبان رعایت کنند (Rafika et.al, 2016: 152). منشأ این اقدامات، نظریه توسعه پایدار بود که در دهه ۱۹۷۰ مطرح گردید و موجب شد تا موضوعی به نام «پایداری» به ادبیات توسعه اضافه گردد. پایداری در چارچوب این نظریه، شامل سه بُعد اقتصادی، اجتماعی و محیط‌زیستی است که بُعد محیط‌زیستی از همان ابتدای طرح نظریه توسعه پایدار شکل گرفت و بُعد اجتماعی و اقتصادی در سال‌های اخیر مورد توجه قرار گرفته است.

رویکردهای مرتبط با پایداری در نظریه توسعه پایدار

به‌طور کلی ادبیات نظری موجود دو نوع نگاه متفاوت زیر را در تعریف مقوله «پایداری» نشان می‌دهد:

❖ دیدگاه نیاز مینا و دیدگاه رفاه مینا: دیدگاه قدیمی‌ترین دیدگاه در نظریه توسعه پایدار است که در زمان برانت لند مطرح شد. این رویکرد، پایداری را مبتنی بر موازنه بین نیازها تعریف می‌کند (تأمین نیازهای نسل فعلی بدون خدشه در تأمین نیازهای نسل‌های آینده). اما به نظر می‌رسد این تعریف نیازمند بازنگری می‌باشد. زیرا مینا قرار دادن نیاز در برنامه‌ریزی‌ها چند ایراد اساسی دارد: اول اینکه نیاز اغلب به انواع معینی از خواست‌ها یعنی تغذیه، آموزش، بهداشت و نظایر آن اشاره دارد و مفهومی کمی است (Davidson et al, 2012: 58). دوم اینکه نیاز اقشار و طبقات مختلف با یکدیگر تفاوت دارد و نمی‌توان با یک الگوی واحد به نیازهای تمام طبقات اجتماعی پاسخ گفت (Colantonio & Dixon, 2010: 45). بنابراین دیدگاه رفاه مینا در مقابل دیدگاه نیاز مینا شکل گرفت (Huili et al, 2018; 425). این دیدگاه، توسعه پایدار را به‌صورت افزایش مستمر یا حداقل حفظ رفاه انسان در طی زمان تفسیر می‌کند و مفهوم امکان بقا را در خود دارد که یک سطح حداقلی رفاه را مشخص می‌کند که در اندازه پایین‌تر از آن سطح، جامعه امکان ادامه حیات ندارد (Colantonio & Dixon, 2010: 45). این امر مستلزم رفاه اکوسیستم و وجود امکان انتخاب در آن است. رفاه اکوسیستم نیز به معنای این است که اکوسیستم‌ها کیفیت و تنوع خود را حفظ کنند و از این طریق توان بالقوه خود را با تغییر دامنه وسیعی از گزینه‌ها برای آینده سازگار کنند (Lee & Efirid, 2014: 2).

❖ دیدگاه بوم محور و دیدگاه انسان‌محور: از طرف دیگر توسعه پایدار دو اصل ناسازگار، یعنی «پایداری محیط‌زیستی» و «توسعه اقتصادی» را به یکدیگر پیوند می‌دهد. در واقع کنش میان این دو اصل به دو نوع تفسیر و برداشت از توسعه پایدار منتهی می‌شود (Rafika et.al, 2016: 153):

❖ بوم محوری، که به اکولوژی جهانی اولویت می‌دهد؛ و

❖ انسان‌محوری، که رفاه و بهزیستی انسان را مقدم می‌شمارد.

بر اساس مفاهیم مرور شده، می‌توان گفت گردشگری ورزشی پایداری نوعی از گردشگری است که منجر به تأمین رفاه گردشگران ورزشی می‌شود اما هم‌زمان، نیازهای جوامع میزبان را نیز برآورده می‌سازد و کیفیت زندگی آن‌ها را ارتقا می‌دهد. درعین حال، منابع را به‌گونه‌ای مورد استفاده قرار می‌دهد که هم‌زمان با حفظ ارزش‌های فرهنگی و فرآیندهای محیط‌زیستی، به نیازهای اقتصادی، اجتماعی و تکنولوژیکی جامعه میزبان پاسخ داده شود (Carneiro et al, 2016:)

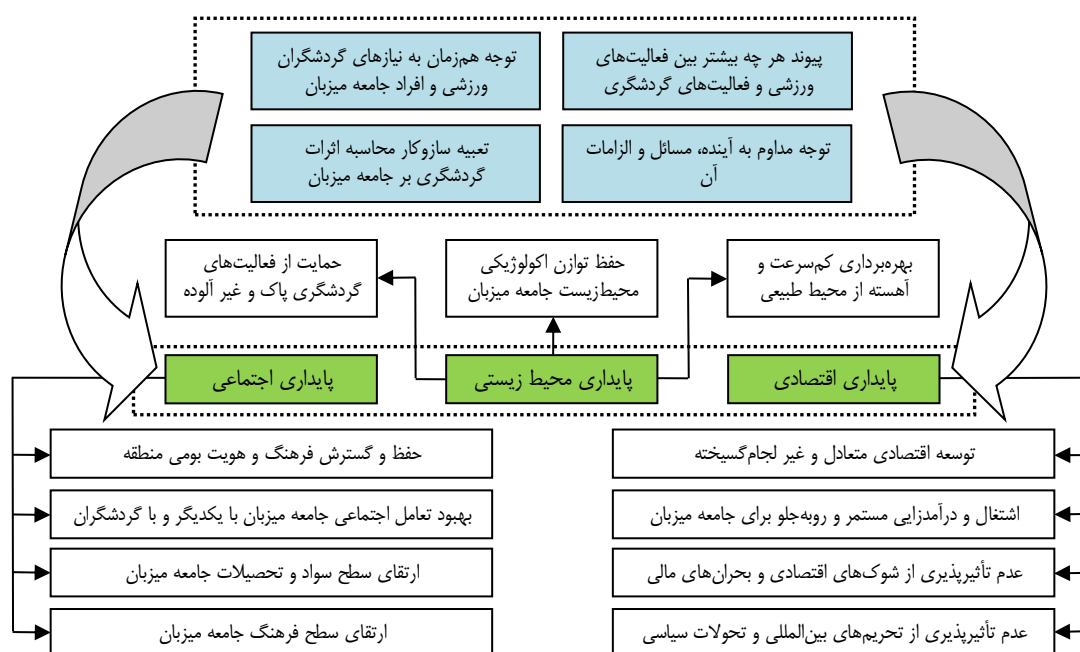
306). لذا ادغام مؤلفه‌های پایداری در فرایند توسعه مقاصد گردشگری ورزشی از سه جهت حائز اهمیت است:

۱) این تضمین فراهم شود که درآمدزایی و ارتقای وضعیت اقتصادی جامعه مقصد، همواره روبه‌جلو خواهد بود و تحت تأثیر شوک‌های بازار، تحریم‌های بین‌المللی و تحولات سیاسی قرار نخواهد گرفت (پایداری اقتصادی)

۲) این تضمین فراهم شود که توسعه اقتصادی، منجر به حفظ و گسترش فرهنگ و هویت بومی منطقه شده و موجب ارتقای شاخص‌های اجتماعی، سطح سواد و تحصیلات جامعه میزبان و بهبود تعامل اجتماعی آن‌ها با یکدیگر و با دیگر گردشگران خواهد شد (پایداری اجتماعی)

۳) این تضمین فراهم شود که توسعه اقتصادی، توسعه بی‌رویه‌ای نیست و از تخریب محیط‌زیست و به هم خوردن توازن اکولوژیکی مقصد جلوگیری خواهد کرد. زیرا با از بین رفتن محیط و اکولوژی مقصد، دیگر منبعی برای درآمدزایی پایدار و بهره‌گیری آیندگان از مزایای گردشگری باقی نخواهد ماند (پایداری محیط‌زیستی).

با توجه به مفاهیم مرور شده، ویژگی‌های گردشگری ورزشی پایدار به صورت مدل مفهومی زیر جمع‌بندی می‌شود:

شکل ۱. مدل مفهومی یک سیستم گردشگری ورزشی پایدار

روش پژوهش

مطالعه حاضر به روش پیمایشی انجام شده است که شامل یک طرح کیفی مبتنی بر مصاحبه و یک طرح کمی پرسشنامه محور می‌باشد. این پلان دووجهی اقتضا می‌کرد تا دو گروه جامعه هدف برای گردآوری داده‌ها تعریف شود. گروه نخست شامل ۱۴ نفر از خبرگان دانشگاهی و گروه دوم نیز، شامل ۱۸۰ نفر از کارشناسان و مدیران ارشد سازمان‌های ورزشی و گردشگری در استان اصفهان بودند. ویژگی بارز گروه دوم این بود که ضمن دارا بودن دانش نظری مناسب، به دلیل سوابق مدیریتی و اجرایی، به‌طور کامل با مسائل گردشگری و مباحث ورزشی استان اصفهان آشنایی داشتند و همچنین سابقه سکونت در استان را نیز دارا بودند. نمونه‌گیری از هر دو گروه به روش هدفمند انجام شد. فرایند کار به این صورت بود که در مرحله نخست، با استفاده از ادبیات نظری و مصاحبه عمیق اقدام به شناسایی موانع

و چالش‌ها شده و سپس این موانع در قالب یک پرسشنامه ۴۴ سؤالی با طیف لیکرت ۵ گزینه‌ای از مدیران استان اصفهان تکمیل گردید. به دلیل دومرحله‌ای بودن فرایند پژوهش و پیاده‌سازی مرحله ۲ بر اساس مرحله ۱، روایی پرسشنامه نیز در مرحله ۱ توسط خبرگان گروه نخست تأیید و اصلاح گردید. برای انجام پایایی پرسشنامه، به دو طریق اقدام شد. ابتدا پرسشنامه نهایی شده در بین ۱۴ خبره گروه نخست توزیع شد و پایایی آن با استفاده از آزمون آلفا به دست آمد (۰/۸۳). سپس با توزیع ۳۰ نمونه اولیه در بین گروه دوم، مجدداً اقدام به تست پایایی شده و پس از حصول نتیجه قابل قبول (۰/۷۸). توزیع نهایی پرسشنامه‌ها انجام گردید.

تحلیل داده‌ها با استفاده از تکنیک‌های کدگذاری باز، تحلیل عاملی اکتشافی و تحلیل رگرسیون چندمتغیره انجام شد. اصولاً هدف از انجام تحلیل عاملی، کاهش حجم داده‌ها و تقلیل متغیرها به تعدادی عامل اصلی است. برای اطمینان از کفایت نمونه‌ها، آزمون KMO و بارتلت انجام شد. با توجه به جدول ۱ بالاتر بودن مقدار KMO از ۰/۶۰ و معنی‌دار بودن آماره بارتلت در سطح کمتر از ۰/۰۵ (Howard et al, 2016: 53) نشان‌دهنده کفایت نمونه‌ها است.

جدول ۱. آزمون کفایت نمونه‌ها و سؤالات پژوهش برای تحلیل عاملی

نتیجه نهایی	سطح معنی‌داری	مقدار بارتلت	مقدار KMO	تعداد نمونه
کفایت سؤالات و تناسب تعداد نمونه با سؤالات پرسشنامه	۰/۰۰	۵۷۵۱/۵۷۰	۰/۸۵۹	۱۸۰

محدوده مورد مطالعه

محدوده مطالعاتی این پژوهش استان اصفهان است که با ۵۱۲۰۸۵۰ نفر جمعیت و ۱۰۷۰۱۹ کیلومترمربع وسعت، به‌عنوان یکی از مناطق پیشرو در صنعت گردشگری ایران شناخته می‌شود. گردشگری ورزشی استان اصفهان شامل جاذبه‌هایی همچون کوه‌ها، غارها، رودخانه‌ها و بیابان می‌باشد. استان اصفهان با ۲۳ شهرستان، در مجموع دارای ۲۲۰۹ مورد جاذبه گردشگری مهم می‌باشد. برخی از جاذبه‌های گردشگری ورزشی این استان حتی در سطح کشوری نیز مشهورند که از آن جمله می‌توان به پیست اسکی فریدون‌شهر به‌عنوان مرتفع‌ترین و پرشیب‌ترین پیست اسکی کشور و استادیوم نقش‌جهان اصفهان به‌عنوان مدرن‌ترین ورزشگاه استاندارد ایران اشاره کرد (بانک اطلاعات گردشگری ایران، ۱۴۰۱). بیشترین منابع گردشگری استان در سطح منطقه‌ای قرار دارند (۹۷ درصد). منابع ملی و محلی به ترتیب ۲ و ۱ درصد پتانسیل‌های استان را تشکیل داده‌اند (جدول ۲). جاذبه‌های تاریخی- فرهنگی با ۸۳ درصد، منابع طبیعی با ۱۴ درصد و منابع انسان‌ساخت با ۳ درصد، مهم‌ترین پتانسیل‌های گردشگری استان را تشکیل می‌دهند (داغستانی، ۱۳۹۱: ۹۰). همچنین سهم درآمدهای گردشگری ورزشی استان از کل درآمدهای گردشگری قبل از شیوع بیماری کووید-۱۹ در سال ۱۳۹۸ معادل ۳۳ درصد و در سال ۱۴۰۰ معادل ۱۲ درصد بوده است که به‌طور کلی نشان‌دهنده سهم پایین این درآمدها از کل درآمدهای گردشگری استان است (بانک اطلاعات گردشگری ایران، ۱۴۰۱).

جدول ۲. سهم مقیاس عملکردی منابع گردشگری استان اصفهان

وضعیت	محلی	ملی	بین‌المللی	مجموع
تعداد	۲۱۴۵	۴۲	۲۲	۲۲۰۹
درصد	۹۷	۲	۱	۱۰۰

منبع: (داغستانی، ۱۳۹۱: ۹۴)

استادیوم نقش جهان اصفهان به عنوان استانداردترین ورزشگاه ایران

پیست اسکی فریدون شهر به عنوان مرتفع ترین پیست اسکی ایران

کویر خور و بیابانک یکی از مناسب ترین مکان ها برای آفرود خودرو در ایران

غار دنگزولو یکی از منحصر به فردترین غارهای آبی ایران

شکل ۲. برخی از جاذبه های گردشگری ورزشی مشهور استان اصفهان در سطح کشور

منبع: (وبسایت بانک اطلاعات گردشگری ایران: <https://iraninform.com>)

یافته ها

نتایج بخش کیفی، در مجموع ۴۴ مقوله را به عنوان موانع گردشگری ورزشی استان اصفهان معرفی نمود. این ۴۴ مقوله در قالب پرسشنامه مورد ارزیابی قرار گرفتند. با توجه به همبستگی درونی متغیرها، از ۴۴ متغیر موجود در پرسشنامه، ۳۶ متغیر در تحلیل عاملی وارد شدند. روش به کاررفته در تحلیل عاملی، روش اکتشافی با مؤلفه اصلی و چرخش واریماکس بود و بار عاملی مبنا ۰/۵ در نظر گرفته شد که بدین ترتیب، متغیرهای دارای بار عاملی کمتر از ۰/۵ از تحلیل حذف گردیدند. در نتیجه، متغیرهای مورد بررسی به ۶ عامل اصلی کاهش داده شدند که در مجموع حدود ۶۶ درصد از واریانس متغیر وابسته یعنی پایداری مقاصد گردشگری ورزشی در استان اصفهان را تبیین نمود.

جدول ۳. مشخصات آماری عوامل استخراج شده

عامل	اول	دوم	سوم	چهارم	پنجم	ششم
مقدار ویژه	۹/۴۱۲	۶/۱۰۹	۴/۳۵۰	۲/۷۴۳	۱/۴۶۳	۱/۲۶۲
درصد واریانس	۲۴/۷۷۰	۱۶/۰۷۶	۱۱/۴۴۸	۷/۲۱۸	۳/۸۵۰	۳/۳۲۲
درصد واریانس تجمعی	۲۴/۷۷۰	۴۰/۸۴۵	۵۲/۲۹۴	۵۹/۵۱۲	۶۳/۳۶۲	۶۶/۶۸۵
مقدار کل واریانس تبیین شده	۶۶/۶۸۵					

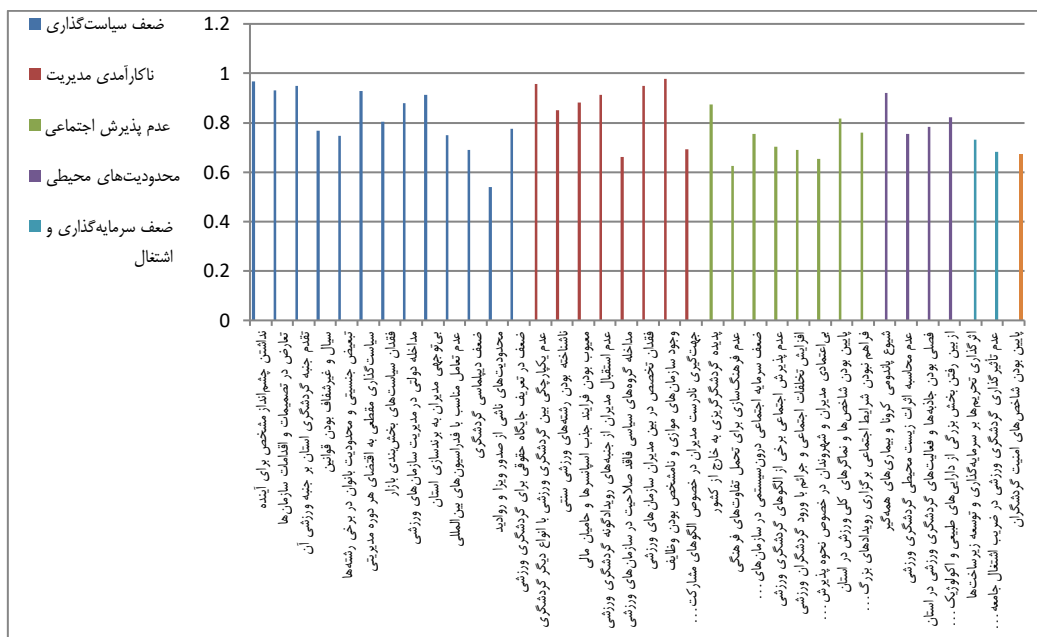
جدول ۴ عوامل اصلی و بارهای عاملی را به تفکیک متغیرهای هر یک از عاملها نشان می دهد. عامل اول با مقدار ویژه ۹/۴۱۲ بیشترین میزان واریانس کل (۲۴/۷۷ درصد) را تبیین کرده و مهم ترین متغیر این عامل، «نداشتن چشم انداز

مشخص برای آینده گردشگری ورزشی استان» با بار عاملی ۰/۹۶۸ می‌باشد. به دلیل شباهت متغیرهای این عامل، نام «ضعف در سیاست‌گذاری و چشم‌انداز» برای آن انتخاب گردید. عامل دوم «ناکارآمدی در مدیریت مقاصد گردشگری ورزشی» بود که مهم‌ترین متغیر آن «وجود سازمان‌های موازی و نامشخص بودن وظایف هر یک از آن‌ها» می‌باشد. عامل سوم، «عدم پذیرش اجتماعی» نام‌گذاری شد و مهم‌ترین متغیر آن، «پدیده گردشگر گریزی» بود. عامل چهارم «محدودیت‌های محیط‌زیستی» است و مهم‌ترین متغیر آن نیز «شیوع پاندمی کرونا و بیماری‌های همه‌گیر» می‌باشد. عامل پنجم «ضعف سرمایه‌گذاری و اشتغال» می‌باشد که مهم‌ترین عامل آن «اثرگذاری تحریم‌های بین‌المللی» است و نهایتاً عامل ششم، «عدم امنیت» نام‌گذاری گردید که خود به‌تنهایی یک متغیر و یک عامل است. سایر عوامل حذف‌شده نیز در انتهای جدول ۴ مشاهده می‌شوند.

جدول ۴. متغیرهای متناظر با هر عامل و مقدار بارهای عاملی بعد از چرخش ماتریس

مقدار بار عاملی	متغیرها	عامل
۰/۹۶۸	نداشتن چشم‌انداز مشخص برای آینده گردشگری ورزشی استان از سوی نهادهای سیاست‌گذاری	ضعف در سیاست‌گذاری و چشم‌انداز
۰/۹۳۳	وجود شکاف و تعارض در تصمیمات و اقدامات سازمان‌های ورزشی با نهادهای متولی گردشگری	
۰/۹۵۰	تقدم جنبه گردشگری استان بر جنبه ورزشی آن در سطح سیاست‌گذاری استانی	
۰/۷۶۸	سیال و غیر شفاف بودن قوانین در خصوص برگزاری رویدادهای ورزشی	
۰/۷۴۸	تبعیض جنسیتی در موضوعاتی مانند عدم ورود بانوان به ورزشگاه و محدودیت فعالیت در برخی رشته‌ها	
۰/۹۲۸	سیاست‌گذاری‌های مقطعی به اقتضای هر دوره مدیریتی و نقض همان سیاست‌ها در دوره بعدی	
۰/۸۰۴	فقدان سیاست‌های بخش‌بندی بازار و عدم تعریف برنامه عملیاتی برای جذب گردشگران ورزشی	
۰/۸۸۰	مداخله دولتی در مدیریت سازمان‌های ورزشی و عدم حمایت از خصوصی‌سازی این سازمان‌ها	
۰/۹۱۲	بی‌توجهی مدیران و سیاست‌گذاران استانی به برند سازی استان به‌عنوان یک حوزه گردشگری ورزشی	
۰/۷۴۹	عدم تعامل مناسب فدراسیون‌های ورزشی و نهادهای ذی‌ربط با فدراسیون‌ها و نهادهای بین‌المللی ورزشی	
۰/۶۹۱	ضعف دیپلماسی گردشگری و اثرگذاری موضوع‌گیری‌های سیاسی خاص بر ورود گردشگران خارجی	ضعف در مدیریت مقاصد گردشگری ورزشی
۰/۵۳۹	محدودیت‌های ناشی از صدور ویزا و روایید برای حضور گردشگران ورزشی در کشور	
۰/۷۷۶	ضعف در تعریف جایگاه حقوقی برای گردشگری ورزشی در سطح نهادی	
۰/۹۵۷	عدم یکپارچگی بین گردشگری ورزشی با انواع دیگر گردشگری از نظر مدیریت و خدمات‌رسانی	
۰/۸۵۱	ناشناخته بودن رشته‌های ورزشی سنتی و مکان‌های دارای ورزش‌های قدیمی در استان	
۰/۸۸۲	معیوب بودن فرایند جذب اسپانسرهای ورزشی و حامیان مالی	
۰/۹۱۴	عدم استقبال مدیران از جنبه‌های رویداد گونه گردشگری ورزشی و اولویت‌دهی به بخش‌هایی نظیر بوم‌گردی	
۰/۶۶۱	مداخله گروه‌ها و جناح‌های سیاسی فاقد صلاحیت در مدیریت سازمان‌های ورزشی	
۰/۹۴۸	فقدان تخصص در بین مدیران سازمان‌های ورزشی به دلیل انتصاب‌های سلیقه‌ای	
۰/۹۷۷	وجود سازمان‌های موازی و نامشخص بودن وظایف هر یک از آن‌ها	
۰/۶۹۲	جهت‌گیری نادرست مدیران استانی در خصوص الگوهای مشارکت گردشگران ورزشی	عدم پذیرش اجتماعی
۰/۸۷۴	پدیده گردشگر گریزی و افزایش سفر گردشگران داخلی به مقاصد گردشگری ورزشی خارج از کشور	
۰/۶۲۴	عدم فرهنگ‌سازی در بین جامعه میزبان برای تحمل تفاوت‌های فرهنگی با گردشگران خارجی	
۰/۷۵۴	ضعف سرمایه اجتماعی درون سیستمی در سازمان‌های ورزشی استان	
۰/۷۰۴	عدم پذیرش اجتماعی برخی از الگوهای گردشگری ورزشی توسط جامعه میزبان	
۰/۶۹۱	افزایش تخلفات اجتماعی، جرائم و ناهنجاری‌ها با ورود گردشگران ورزشی	
۰/۶۵۴	بی‌اعتمادی و عدم تعامل مناسب بین مدیران استانی و شهروندان در خصوص نحوه پذیرش گردشگر	
۰/۸۱۶	پایین بودن شاخص‌ها و نماگرهای کلی ورزش در سطح استان	
۰/۷۵۹	فراهم نبودن شرایط اجتماعی برگزاری رویدادهای بزرگ ورزشی در استان	
۰/۹۲۰	شیوع پاندمی کرونا و بیماری‌های همه‌گیر	
۰/۷۵۴	عدم محاسبه اثرات محیط‌زیستی گردشگری ورزشی در سیستم حسابداری و مالیاتی	محدودیت‌های محیط‌زیستی
۰/۷۸۲	فصلی بودن بسیاری از جاذبه‌ها و فعالیت‌های گردشگری ورزشی در استان	
۰/۸۲۲	از بین رفتن بخش بزرگی از دارایی‌های طبیعی و اکولوژیک استان در طی سال‌های اخیر	ضعف سرمایه‌گذاری و
۰/۷۳۱	اثرگذاری تحریم‌های بین‌المللی بر سرمایه‌گذاری و توسعه زیرساخت‌های گردشگری ورزشی	
۰/۶۸۱	عدم تأثیرگذاری گردشگری ورزشی در ضریب اشتغال جامعه محلی	

اشتغال	پایین بودن شاخص‌های امنیت گردشگران	۰/۶۷۲
عدم امنیت	<ul style="list-style-type: none"> ✓ عدم توسعه و تجهیز زیرساخت‌های مخصوص گردشگری ورزشی ✓ پایین بودن اطلاعات گردشگران و فقدان روش‌های متنوع جهت معرفی جاذبه‌های گردشگری ✓ عدم توسعه زیرساخت‌های فناوری و اطلاعات متناسب با جاذبه‌ها و توان‌های محیطی ✓ کمبود نیروی انسانی آموزش‌دیده و متخصص در حوزه گردشگری ورزشی ✓ عدم اولویت‌بخشی به سرمایه‌گذاری در بخش گردشگری ورزشی نسبت به سایر بخش‌ها ✓ عدم حمایت بخش دولتی از کسب‌وکارهای جانبی وابسته به گردشگری ورزشی ✓ قوت گرفتن مقاصد رقیب در جنوب کشور در حوزه گردشگری ورزشی ✓ تلقی و تصورات نادرست فرهنگی نسبت به گردشگران خارجی 	عوامل حذف‌شده از مدل
سایر موانع		

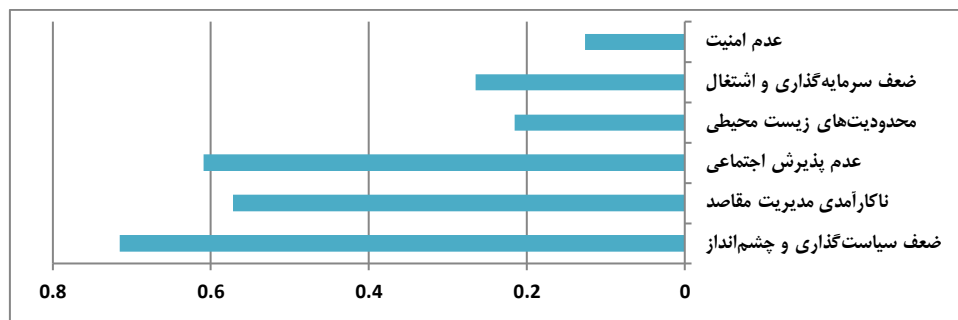

شکل ۳. مقایسه میزان اهمیت هر یک از موانع گردشگری ورزشی استان اصفهان

بررسی ضریب اثر هر یک از عوامل بر پایداری مقاصد گردشگری استان اصفهان با روش رگرسیون خطی به شیوه هم‌زمان نشان داد که مهم‌ترین چالش اثرگذار بر پایداری این مقاصد، چالش سیاست‌گذاری است که خود با موانعی نظیر ناکارآمدی مدیریتی و عدم پذیرش اجتماعی نیز همبستگی دارد. این متغیر به‌تنهایی می‌تواند ۷۱ درصد از تغییرات متغیر وابسته را تبیین کند. در واقع به دلیل اثرگذاری مستقیم و غیرمستقیم این عامل بر روی سایر عوامل خرد، نقش کلیدی در ارتقاء یا زوال مقاصد گردشگری ورزشی استان اصفهان دارد.

جدول ۵. تأثیر رگرسیونی عامل‌های اصلی بر پایداری مقاصد گردشگری ورزشی استان اصفهان

Sig	df	F	R ²	Sig	t	Beta	متغیرهای پیش‌بین
				۰/۰۰۱	۳۶/۶۷	۰/۷۱۵	ضعف سیاست‌گذاری و چشم‌انداز
				۰/۰۰۱	۳۲/۵۲	۰/۶۰۹	عدم پذیرش اجتماعی
۰/۰۰۱	۱۷۹	۶۲۳/۱۵	۰/۸۹۲	۰/۰۰۱	۲۷/۶۴	۰/۵۷۲	ناکارآمدی مدیریت مقاصد
				۰/۰۰۱	۱۷/۴۷	۰/۲۶۵	ضعف سرمایه‌گذاری و اشتغال
				۰/۰۰۱	۲۳/۱۴	۰/۲۱۵	محدودیت‌های محیط‌زیستی
				۰/۰۰۱	۱۳/۴۲	۰/۱۲۶	عدم امنیت

شکل ۴. میزان اثرگذاری هر یک از موانع بر پایداری مقاصد گردشگری ورزشی در استان اصفهان

بحث

چنانکه نتایج نشان داد، گردشگری ورزشی استان اصفهان جهت رسیدن به پایداری با طیف گسترده‌ای از موانع در آینده مواجه است. در اینجا می‌توان بحث را حول این محورها ادامه داد.

نخستین و مهم‌ترین مانع پایداری در مقاصد گردشگری ورزشی بخصوص در ایران، ضعف در سیاست‌گذاری و چشم‌انداز سازی برای آینده است. این امر تنها مختص گردشگری نیست و اصولاً وجود چشم‌انداز هدفمند برای هر نوع توسعه، از ضروریات امر مدیریت و برنامه‌ریزی است. بر اساس نتایج مصاحبه‌ها، بخشی از ناکارآمدی در حوزه سیاست‌گذاری، به شرایط ساختاری مدیریت و برنامه‌ریزی کل کشور بازمی‌گردد. مشکلاتی مانند مداخله بیش‌ازحد دولت در سازمان‌های ورزشی، ضعف دیپلماسی گردشگری، تبعیض جنسیتی علیه بانوان، عدم تعامل مناسب با فدراسیون‌های بین‌المللی ورزش و ضعف در تعریف جایگاه حقوقی برای گردشگری ورزشی از جمله این ناکارآمدی‌ها هستند. این نتایج با مطالعات صادقی (۱۳۹۷) و واعظی و همکاران (۱۳۹۷) همسو می‌باشد.

بخش دیگری از این ناکارآمدی، به ساختار مدیریت درون استانی بازمی‌گردد. اصولاً استان اصفهان از دیرباز دارای سابقه تاریخی فرهنگی قوی‌تری نسبت به سابقه ورزشی بوده و همواره وجه گردشگری آن بر وجه ورزشی غلبه داشته است. همین امر موجب شده تا در سطح سیاست‌های استانی نیز، توجه به گردشگری تاریخی فرهنگی و طبیعت‌گردی بیش از گردشگری ورزشی موردتوجه قرار گیرد. دری و جاگو (۲۰۰۶) نیز معتقدند که مشکل اصلی مدیریت گردشگری ورزشی در بیشتر کشورها، جدا بودن مدیریت دو حوزه گردشگری و ورزش می‌باشد (Deery & jago, 2003: 52). اما مسئله مهم این است که تعارض منافع و اختلاف دیدگاه بین سازمان‌های حوزه گردشگری با سازمان‌های حوزه ورزش به این شکاف و دوگانگی دامن می‌زند. از سوی دیگر، بین انواع گردشگری نیز ارتباط و یکپارچگی وجود ندارد و یک گردشگر که به قصد فعالیت‌های ورزشی از یک مقصد بازدید می‌کند، نمی‌تواند از انواع دیگر گردشگری به‌خوبی استفاده نماید. درحالی‌که مقاصد گردشگری جهت ماندگاری در بازار رقابت مکان‌ها نیازمند برند سازی و بازاریابی در کنار سیاست‌گذاری و چشم‌انداز سازی هستند (Cleave et al, 2016: 208). اما استان اصفهان همچون بسیاری از استان‌ها، فاقد طرح و سند بالادستی در گردشگری است. تنها برنامه راهبردی موجود برای توسعه گردشگری در کشور، طرح جامع گردشگری است که آن هم دارای اشکالات ساختاری و کارکردی متعدد می‌باشد و به شیوه طرح‌های جامع دهه ۱۹۶۰ تهیه می‌شود.

عامل بعدی، ناکارآمدی‌های مدیریتی است که بی‌ارتباط به عامل سیاست‌گذاری نیست. در نبود سیاست‌گذاری مشخص برای مقاصد گردشگری، فرایند مدیریت این مکان‌ها تابع نگرش‌ها و سلیق شخصی مدیران می‌گردد. مهم‌ترین پیامد این امر، آن است که هر مدیری در دوره مدیریتی خود اقدامات بسیاری را کلید می‌زند که با پایان دوره مدیریتی، مدیر

بعدی آن را قبول نخواهد داشت. بسیاری از پروژه‌های دوره‌های قبلی در دوره بعدی نقض شده و نیمه‌کاره رها می‌شوند. همان‌طور که نتایج مطالعه الفتی و همکاران (۱۴۰۰) نشان می‌دهد، تصمیمات فردی و شخصی مدیران یکی از مهم‌ترین موانع پاسخگو بودن و مسئولیت‌پذیری آن‌ها در سازمان‌های ورزشی است. چنین ساختار مدیریتی معیوبی، پیامدهایی بر گردشگری ورزشی دارد. از جمله اینکه جذب اسپانسر و حامی مالی برای برگزاری مسابقات ورزشی با موفقیت روبرو نمی‌شود؛ بسیاری از ورزش‌های سنتی و مکان‌های دارای این نوع ورزش‌ها به دست فراموشی سپرده می‌شود؛ جنبه‌های رویداد گونه گردشگری ورزشی از دایره انتخاب‌های مدیران حذف می‌شود و جهت‌گیری‌های نادرستی در مورد ترکیب و نحوه مشارکت بازدیدکنندگان اعمال می‌گردد که گردشگران ورزشی را به سمت محدود شدن و فردگرایی سوق می‌دهد و این مسئله با روح جمعی گردشگری ورزشی سازگار نیست. این نتایج همسو با مطالعات الفتی و همکاران (۱۴۰۰)، بجانی و همکاران (۱۳۹۸) و نادریان جهرمی و همکاران (۱۳۸۶) است. از سوی دیگر، مهم‌ترین مشکل در حوزه مدیریتی مقاصد گردشگری، فقدان مدیریت یکپارچه و موازی شدن وظایف نهادهای ذی‌ربط است که باز هم به فقدان سیاست‌گذاری برمی‌گردد. عدم تخصص‌گرایی منجر به انتصاب مدیران بر مبنای گرایش‌ها سیاسی آن‌ها می‌شود و نه تخصص آن‌ها. در نتیجه، چرخه معیوبی شکل می‌گیرد که اجازه می‌دهد تا روزبه‌روز نفوذ گروه‌ها و جناح‌های سیاسی در تصمیم‌گیری‌های مهم سازمان‌های ورزشی و سازمان‌های گردشگری شدت یابد.

پذیرش اجتماعی، فاکتور مهم دیگری است که بر پایداری مقاصد گردشگری ورزشی اثر می‌گذارد. علیرغم اینکه سیاست‌گذاری برای توسعه گردشگری ورزشی مهم است، اما باید توجه داشت که مردم سیاست‌هایی را که مخالف شیوه‌های زندگی مرسوم آن‌هاست، نخواهند پذیرفت. بنابراین در سیاست‌گذاری‌ها، نه تنها خود پایداری مهم است، بلکه پذیرش اجتماعی اصول و قواعد پایداری نیز اهمیت بسزایی دارد (جوادیان و فراست، ۱۳۹۶). بر اساس نتایج مطالعه حاضر، برخی از انگاره‌های پذیرفته‌شده در گردشگری ورزشی جهانی، در ایران و استان اصفهان مورد پذیرش اجتماعی مردم قرار نمی‌گیرد. جمع‌گرایی، جشن و پایکوبی، برگزاری فستیوال‌های ورزشی، اقامت آزادانه در طبیعت، صرف مشروبات الکلی و آزادی در پوشش و رفتار، نمونه‌ای از این کنش‌ها هستند که توسط مردم مورد پذیرش قرار نمی‌گیرند و یا توسط سیستم حاکمیتی محدود می‌شوند. علاوه بر این، اظهار نظر خبرگان نشان داد که شاخص‌های کلی ورزش نیز در استان اصفهان تقریباً پایین بوده و بر عدم پذیرش رویدادها و مسابقات بزرگ ورزشی تأثیرگذار است. همچنین مطالعات متعدد نشان‌دهنده افزایش جرائم و ناهنجاری‌های اجتماعی در جوامع میزبان به دلیل حضور گردشگران خارجی است.

محدودیت‌های محیط‌زیستی، عامل اثرگذار دیگری است. مطالعات موجود، عموماً به اثرات منفی گردشگری بر محیط‌زیست پرداخته‌اند (برای نمونه ن.ک: Lee, 2011; Bashkova, 2017). درحالی‌که متقابلاً محدودیت‌های محیط‌زیستی نیز می‌تواند مانعی بر سر راه گردشگری باشد (ن.ک: Lee et.al, 2017). نتایج به‌دست‌آمده نشان داد مهم‌ترین محدودیت محیط‌زیستی برای آینده گردشگری ورزشی، شیوع بیماری کرونا و بیماری‌های پاندومیک است. سازمان بهداشت جهانی در ۳۰ ژانویه ۲۰۲۰، بیماری کووید-۱۹ را به‌عنوان یک وضعیت اورژانسی در حوزه بهداشت عمومی با گستره بین‌المللی معرفی کرد (Weed, 2020: 80). این بیماری، بلافاصله پس از همه‌گیری، بسیاری از صنایع و کسب‌وکارها را تحت تأثیر قرار داد که صنعت گردشگری نیز یکی از این بخش‌ها بود. نتایج مطالعات موجود نشان می‌دهد، این بیماری صدمات فراوانی به صنعت گردشگری و کسب‌وکارهای وابسته به آن همچون خرده‌فروشی، رستوران‌ها، هتل‌ها، و بخش خدمات زده است (UNWTO, 2020). این بدان معنی است که پایداری اقتصادی مقاصد گردشگری ورزشی با بحران‌های مضاعف روبرو خواهد شد.

از سوی دیگر، استان اصفهان با محدودیت‌های دیگری نیز مواجه است. بسیاری از منابع طبیعی و اکولوژیک استان در سال‌های اخیر از بین رفته است. خشک شدن زاینده‌رود، کم‌آبی و خشک‌سالی‌های مداوم، بحران فرونشست زمین و از بین رفتن پوشش گیاهی و حیات جانوری، آسیب‌هایی هستند که هم بر گردشگری ورزشی و هم بر سایر بخش‌ها به‌ویژه طبیعت‌گردی تأثیر خواهند گذاشت. درحالی‌که این اثرات محیط‌زیستی در سیستم حسابداری و مالیاتی استان مورد محاسبه قرار نمی‌گیرد. همین محدودیت‌ها منجر به فصلی شدن فعالیت‌ها و جاذبه‌های گردشگری می‌گردد.

مانع بعدی، ضعف در سرمایه‌گذاری و اشتغال است. چنانکه ادبیات نظری توسعه پایدار نشان می‌دهد، اقتصاد به‌عنوان یک متغیر میانجی اما مهم در پایداری مکان‌های گردشگری عمل می‌کند. گردشگری ورزشی بایستی بتواند کیفیت زندگی و اشتغال ساکنین محلی و جامعه میزبان را ارتقا دهد. در غیر این صورت، تبدیل به پدیده‌ای با اثرات محیط‌زیستی منفی می‌شود (10: 2017; Duglio & Beltramo, 2019; 939: 2019; Trendafiova et al). نتایج مطالعه حاضر نشان داد که تحریم‌های بین‌المللی بر سرمایه‌گذاری و توسعه زیرساخت‌های گردشگری ورزشی اثر بسیار زیادی دارند. اما تأثیرگذاری گردشگری ورزشی در ضریب اشتغال جامعه محلی بسیار پایین است. این نتایج در مطالعه رحمتی و همکاران (۱۴۰۰)، صادقی (۱۳۹۷) و (Trendafiova et al, 2019) تأیید شده است.

امنیت گردشگران به‌ویژه گردشگران خارجی، آخرین فاکتور مهم بر آینده مقاصد گردشگری ورزشی است. عدم امنیت یکی از مهم‌ترین موانع جذب گردشگر می‌باشد. چنانکه مطالعه صادقی (۱۳۹۷) نشان می‌دهد، مسائلی مانند تصادفات رانندگی، سرقت از گردشگران، اعمال خشونت علیه گردشگران توسط مردم محلی، سوء رفتار با بانوان و قرارگیری در معرض اعتراضات و ناآرامی‌های سیاسی جامعه میزبان، همگی امنیت فیزیکی و روانی گردشگران خارجی را به مخاطره می‌اندازند. متقابلاً، مطالعه ملاحسینی اردکانی و همکاران (۱۳۹۷) در شهر یزد نشان می‌دهد که برخی از گردشگران خارجی، با اهداف جاسوسی یا قاچاق وارد این شهر می‌شوند و یا وابسته به گروه‌های تروریستی هستند. بنابراین مادامی که امنیت حضور گردشگران تضمین نشود، آن‌ها تمایلی به حضور در این مناطق نخواهند داشت.

نتیجه‌گیری

در مطالعه حاضر موانع تحقق پایداری در گردشگری ورزشی استان اصفهان مورد بررسی قرار گرفت. نتیجه نهایی مطالعه این بود که به دلیل پیچیدگی موانع و وابستگی بسیار زیاد این موانع به یکدیگر، بایستی نقطه گلوگاه آسیب‌پذیری این سیستم را شناسایی نموده و تغییرات را از آنجا آغاز کرد. از آنجاکه چالش‌ها و موانع شناسایی شده، اغلب به‌صورت علی و معلولی عمل می‌کنند؛ یعنی هر چالش حاصل برهمکنش چالش‌های دیگر بوده و بر بازتولید چالش‌های جدید منجر می‌شود، لذا شاید بتوان نقطه شروع بازسازی سیستم گردشگری ورزشی را در عامل «سیاست‌گذاری و چشم‌انداز سازی» جستجو کرد. در واقع نجات صنعت گردشگری از بحران، نیازمند سیاست‌گذاری در سطح ملی است. این سیاست‌ها بایستی جنبه نهادی داشته باشند. یعنی وابسته به ظرفیت‌های حقوقی و قانونی نهادها باشند نه وابسته به اراده مدیران و اشخاص حاضر در رأس مسئولیت. این امر نیز در گرو برخی اصلاحات ساختاری در نظام حکمرانی و مدیریت کلان کشور است. در غیاب رویکردهای سیاست‌گذارانه و تنظیمی در سطح ملی، می‌توان با تعریف یک چشم‌انداز مشخص در سطح استان در قالب برنامه‌های توسعه استانی، تا حدودی به ساماندهی بازار گردشگری ورزشی پرداخت. این امر الزامات خاص خود را می‌طلبد که برخی از آن‌ها عبارت‌اند از:

❖ همکاری و هماهنگی بیشتر بین سازمان‌های گردشگری با نهادهای ورزشی و رسیدن به اجماع و توافق در مورد

تعریف استراتژی گردشگری مقصد

- ❖ تکمیل زیرساخت‌های گردشگری استان به‌عنوان اولویت فوری
 - ❖ استفاده از دیدگاه‌های خلاقانه دانشگاهیان و فارغ‌التحصیلان رشته‌های گردشگری و مدیریت ورزشی جهت تولید ایده‌های تبلیغات، جذب گردشگر، طراحی برند مکانی، طراحی منظر گردشگری و غیره.
 - ❖ نظرسنجی از شهروندان جهت آگاهی از ایده‌ها و ترجیحات آن‌ها در ارتباط با توسعه مقصد گردشگری
 - ❖ انتصاب مدیران باتجربه و دارای تحصیلات دانشگاهی مرتبط در سازمان‌های ورزشی و گردشگری استان
 - ❖ توسعه سامانه‌های اطلاعات گردشگری در سطح استان با قابلیت استفاده برای گردشگران بین‌المللی
 - ❖ انجام راهکارهایی در راستای معرفی استان اصفهان در مجامع ورزشی بین‌المللی
 - ❖ به‌کارگیری استراتژی گردشگری چندمنظوره و استفاده از پتانسیل سایر انواع گردشگری در جذب گردشگران
 - ❖ حمایت بیشتر از رویدادها و جشنواره‌های محلی جهت آشنایی گردشگران فرهنگی - تاریخی با آن‌ها
 - ❖ انجام طرح بخش‌بندی بازار گردشگری استان به‌صورت مشترک توسط استانداری و سازمان میراث فرهنگی.
- لازم به ذکر است به دلیل محدودیت‌هایی که مطالعه حاضر در خصوص دسترسی به داده‌های آماری و اطلاعات گردشگری شهرهای استان اصفهان داشت، و همچنین به دلیل محدودیت‌هایی که استفاده جداگانه از روش‌های کمی و کیفی به وجود می‌آورد، مطالعات بعدی می‌توانند از نظر روش‌شناختی، بر ترکیب داده‌های کمی و کیفی توجه بیشتری نموده و با تأکید بیشتر در استفاده از داده‌های آماری، بر روی موضوعاتی نظیر ارزیابی اثرات محیط‌زیستی، اقتصادی و اجتماعی گردشگری ورزشی بر مقاصد میزبان تمرکز نمایند.

منابع

- اسدی، حسن؛ پورتنی، امین؛ افتخاری، ابراهیم و فلاحی، احمد. (۱۳۹۴). مطالعه ابعاد عینی امنیت در گردشگری ورزشی ایران و عملکرد سازمان‌های ورزشی در تأمین و توسعه آن. مدیریت ورزشی، ۷(۱)، ۱۵-۱. doi: 10.22059/jsm.2015.53642
- بجانی، ابوالفضل؛ شهلائی، جواد؛ کشکر، سارا و غفوری، فرزاد. (۱۳۹۸). تدوین الگوی شایستگی مدیران سازمان‌های ورزشی کشور بر اساس نظریه داده بنیاد. مطالعات مدیریت ورزشی، ۱۱(۵۴)، ۱۰۹-۱۲۸. doi: 22089/smrj.2018.5465.2082
- جوادیان، رضا؛ و فراس، هادی. (۱۳۹۶). بررسی رابطه حمایت اجتماعی و امنیت اجتماعی با اعتماد اجتماعی استفاده‌کنندگان از حمل‌ونقل عمومی. فصلنامه انتظام اجتماعی، ۹(۲)، ۲۲۲-۱۸۹. doi: 10.22059/JSCM.2022.346380.2320
- چقاجردی، ایمان؛ و مختاری ملک‌آبادی، رضا. (۱۳۹۵). سطح‌بندی مناطق ۱۵ گانه شهر اصفهان از لحاظ زیرساخت‌های گردشگری ورزشی با استفاده از مدل HDI. فصلنامه پژوهش‌های فیزیولوژی و مدیریت در ورزش، ۱۰(۴)، ۳۰-۲۱. doi: 10.30486/4s.2022.1972127.1077
- داغستانی، سعید. (۱۳۹۱). جاذبه‌های گردشگری، مفاهیم، مدیریت و برنامه‌ریزی. تهران: انتشارات مه‌کامه.
- دلشاد، علی. (۱۴۰۰). تحلیل رقابت‌پذیری مقصدهای گردشگری شهری در ایران. مجله گردشگری شهری، ۸(۱)، ۱۶۱-۱۴۳. doi: 10.22059/jut.2021.310205.836
- رحمتی، منصور؛ پاشازاده، اصغر و افروشه، رضا (۱۴۰۰). شناسایی و دسته‌بندی چالش‌های توسعه گردشگری شهر گرمی. فصلنامه گردشگری و توسعه، ۱۰(۳)، ۹۵-۸۱. doi: 10.22034/jtd.2020.231781.2035
- شالباغیان، علی‌اصغر و طاهریان، پریسا. (۱۴۰۱). شناسایی محرک‌ها و موانع توسعه گردشگری تجربه محور در اقامتگاه‌های بوم‌گردی استان سمنان. مجله گردشگری شهری، ۹(۱)، ۱۴۸-۱۳۵. doi: 10.22059/jut.2021.318634.880
- صادقی، سعید. (۱۳۹۷). صنعت گردشگری در دوره تحریم‌ها: چالش‌ها و فرصت‌ها. دیده‌بان امنیت ملی، ۸(۷۸)، ۶۲-۵۵. doi: 10.22080/JTPD.2023.23905.3718
- صدایی، سید اسکندر؛ حسینی، سیده سمیه و یزدان‌بخش، بنت‌الهدی. (۱۳۹۷). ارزیابی پایداری زیست‌محیطی شهر اصفهان با تأکید بر آلودگی هوا. جغرافیا و برنامه‌ریزی محیطی، ۲۹(۱)، ۱۲۶-۱۱۳. doi: 10.22108/gep.2018.97857.0

- عزتیان، ویکتوریا و هاشمی‌نسب، سادات. (۱۳۹۲). انتشار آلاینده‌های جوی چالش زیست‌محیطی شهر اصفهان. *مطالعات و پژوهش‌های شهری و منطقه‌ای*، ۴ (۱۶)، ۱۶۰-۱۴۵. doi:10.22059/jrd.2022.343525.668730
- الفتی، امیر؛ یوسفی، بهرام؛ بهرامی، شهاب و عیدی، حسین. (۱۴۰۰). شناسایی و اولویت‌بندی موانع پاسخگویی در سازمان‌های ورزشی. *مدیریت ورزشی*، ۱۳ (۱)، ۱۶۰-۱۴۱. doi:10.22059/jsm.2019.272841.2202
- گلابچی، محمود و سامانی مجد، امیر مسعود. (۱۴۰۰). مطالعه شاخص‌های زیست‌محیطی توسعه پایدار شهری بر اساس استاندارد مدیریت پروژه PMBOK (مطالعه موردی شهر اصفهان). *توسعه پایدار شهری*، ۲ (۲)، ۱۰-۱. doi:20.1001.1.27170128.1400.2.2.1.4
- مختاری ملک‌آبادی، رضا؛ عبداللهی، عظیمه السادات و صادقی، حمیدرضا. (۱۳۹۳). تحلیل و بازشناسی رفتارهای زیست‌محیطی شهری (مطالعه موردی: شهر اصفهان، سال ۱۳۹۱). *پژوهش و برنامه‌ریزی شهری*، ۵ (۱۸)، ۲۰-۱. doi:10.22034/jsc.2021.255710.1345
- ملاحسینی اردکانی، رضا؛ سیاح البرزی، هدایت و سیاح، محسن (۱۳۹۷). شناسایی و تحلیل عوامل مؤثر بر چالش‌ها و فرصت‌های امنیت اجتماعی گردشگری خارجی یزد با استفاده از SWOT. *فصلنامه پژوهش‌های انتظام اجتماعی*، ۱۰ (۴)، ۱۷۰-۱۴۷. doi:10.22034/iwm.2022.550355.1025
- میرزایی کالار، اکبر؛ مدنی، سید مهدی؛ همتی نژاد، مهرعلی و رحمانی‌نیا، فرهاد. (۱۳۹۲). عوامل بازدارنده و سوق‌دهنده گردشگری ورزشی. *مدیریت و توسعه ورزش*، ۲ (۱)، ۹۶-۸۵. doi:10.22051/sbj.2021.36633.1002
- میرزازاده زهراسادات؛ و عبدالملکی، حسین. (۱۳۹۵). طراحی مدل موانع فراروی توسعه گردشگری ورزشی مشهد. *مطالعات مدیریت گردشگری (مطالعات جهانگردی)*، ۱۱ (۳۴)، ۳۹-۲۵. doi:10.22051/sbj.2021.36633.1002
- نادریان جهرمی، مسعود؛ امیرحسینی، سید احسان و سلطان حسینی، محمد. (۱۳۸۶). بررسی عوامل مؤثر بر افزایش بهره‌وری سازمان‌های ورزشی شهر اصفهان. *حرکت*، ۹ (۴)، ۶۸-۵۹. doi:10.30495/jedu.2022.24969.4978
- نیومن، ویلیام لاورنس. (۱۳۸۹). *شیوه‌های پژوهش اجتماعی: رویکردهای کیفی و کمی*. ترجمه حسن دانایی‌فرد و سید حسین کاظمی. جلد اول، چاپ دوم، تهران: موسسه مهربان نشر.
- واعظی، رضا؛ چگین، میثم و اصلی‌پور، حسین. (۱۳۹۷). چالش‌های سیاست‌گذاری در حوزه گردشگری سلامت ایران مبتنی بر رویکرد تحلیل مضمون. *فصلنامه مطالعات مدیریت گردشگری*، ۱۳ (۱۴)، ۴۰-۱. doi:10.22054/tms.2018.19752.1548
- همتی عقیف، علی؛ کشاورز ترک، عین‌اله؛ قربانی، محمدحسین و محمودی، احمد. (۱۳۹۹). تدوین مدل تأثیرات آینده‌نگاری سازمانی بر سیاست‌گذاری در صنعت ورزش ایران. *فصلنامه مطالعات فرهنگی اجتماعی المپیک*، ۱ (۴)، ۷۵-۴۹. doi:10.30479/jfs.2021.14119.1234

References

- Asadi, H., Pourtaghi, A., Eftekhari, I., & Fallahi, A. (2014). Studying the objective dimensions of security in sports tourism in Iran and the performance of sports organizations in providing and developing it. *Sports Management*, 7 (1), 1-15. doi:10.22059/jsm.2015.53642 [In Persian].
- Bajani, A., Shahlai, J., Keshgar, S., & Ghafouri, F. (2018). Compilation of the competence model of managers of sports organizations in the country based on the data theory of the foundation. *Sports Management Studies*, 11 (54), 109-128. doi:10.22089/smrj.2018.5465.2082 [In Persian].
- Bell, S., & Morse, S. (2013). Rich pictures: a means to explore the 'sustainable mind'? *Sustainable Development*, 21 (1), 30-47. doi:10.1002/sd.497
- Carneiro, M. J., Breda, Z., & Cordeiro, C. (2016). Sports tourism development and destination sustainability: the case of the coastal area of the Aveiro region, Portugal. *Journal of Sport & Tourism*, 20 (3-4), 305-334. doi:10.1080/14775085.2016.1220863
- Chagajardi, I., & Mokhtari Malekabadi, R. (2016). Stratification of 15 regions of Isfahan city in terms of sports tourism infrastructure using the HDI model. *Journal of Physiology and Management Research in Sports*, 10 (4), 21-30. doi:10.30486/4s.2022.1972127.1077 [In Persian].
- Choa, H., Joob, D., & Chic, ch (2019). Examining nostalgia in sport tourism: The case of US college football fans. *Tourism Management Perspectives*, 29(1), 97-104. doi:10.1016/j.tmp.2018.11.002
- Cleave, E., Arku, G., Sadler, R., & Gilliland, J. (2016). The role of place branding in local and regional economic development: bridging the gap between policy and practicality. *Regional Studies, Regional Science*, 3 (1), 207-228. doi:10.1080/21681376.2016.1163506
- Colantonio, A., & Dixon, T. (2011). *Urban Regeneration & Social Sustainability: Best practice from*

- European cities*. Wiley- Blackwell.
- Daghestani, S. (2012). *Tourist attractions, concepts, management and planning*. Mehkame Publications [In Persian].
- Davidson, K.M., Kellett, J., Wilson, L., & Pullen, S. (2012). Assessing urban sustainability from a social democratic perspective: a thematic approach. *Local Environment*, 17 (1). 57-73. doi:10.1080/13549839.2011.631990
- Deery, M., Jago, L., (2006), *The Management of Sport Tourism*, in Heathr Gibson, *Sport Tourism: Concepts and Theories*. Rutledge Taylor & Francis Group.
- Delshad, A (2021). Analysis of the Competitiveness of Urban Tourism Destinations in Iran. *Journal of Urban Tourism*, 8 (1), 143-161. doi:10.22059/JUT.2021.310205.836. [In Persian].
- Duglio, S., & Beltramo, R. (2017). Estimating the Economic Impacts of a Small-Scale Sport Tourism Event: The Case of the Italo-Swiss Mountain Trail CollonTrek. *Sustainability*, 9 (343). 1-17. doi:10.3390/su9030343
- Emery, P. (2010). Past, future major sport event management practice: The practitioner perspective. *Sport Management Review*, 2 (1): 28-14 doi:10.1016/j.smr.2009.06.003
- Ezzatian, V., & Hasheminasab, S. (2013). The emission of atmospheric pollutants as an environmental challenge in the city of Isfahan. *Urban and regional studies and researches*, 4 (16), 145-160. doi:10.22059/jrd.2022.343525.668730 [In Persian].
- Getz, D. (2008). Event tourism: Definition, evolution, and research. *Tourism Management*, 29 (1). 403-428. doi:10.1016/j.tourman.2007.07.017
- Golabchi, M., & Samani Majd, A. M. (2021). Studying the environmental indicators of sustainable urban development based on the PMBOK project management standard (case study of Isfahan city). *Sustainable Urban Development*, 2 (2), 1-10. doi:20.1001.1.27170128.1400.2.2.1.4. [In Persian].
- Gozalova, M; Shchikanov, A; Vernigor, A; Bagdasarian, V (2014), Sports tourism. *Polish journal of sport and tourism*, 21 (2), pp 92-96. doi: 10.2478/pjst-2014-0009
- Hemti Afif, A., Keshavarz Tork, A., Ghorbani, M. H., & Mahmoudi, A. (2019). Formulating the model of the effects of organizational foresight on policy making in Iran's sports industry. *Olympic Sociocultural Studies Quarterly*, 1 (4), 49-75. doi:10.30479/jfs.2021.14119.1234 [In Persian].
- Hua, K. P., & Chiu, L. K. (2013). Multiculturalism: Issues of Malaysian female sport tourists in event-based sport tourism. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 91 (1), pp 270-287. doi: 10.1016/j.sbspro.2013.08.424.
- Huili, H., Carol, K., Patrick, L., & Gary, R. (2018). Property Owners' Attitudes toward Sustainable Tourism: Comparing Coastal and Mountain Counties. *Tourism and Hospitality Research*, 88 (4). 424-448. doi:10.1177/1467358416667776
- Javadian, R., & Farasat, H. (2016). Investigating the relationship between social support and social security with social trust of public transportation users. *Social Order Quarterly*, 9 (2), 189-222. doi: 10.3310/hta24460. [In Persian].
- Kumar, D. (2018). Sport Tourism: A New Educational Concept for Sustainable Development. Multidisciplinary Higher Education. *Research, Dynamics & Concepts: Opportunities & Challenges for Sustainable Development*, 1 (1). 69-75. doi:10.3390/su13052758
- Laflin, M. (2017), *The Global Sports Impact (GSI) Report 2017*, Sportcal Global Communications, Olympic world library. Available at: https://www.sportcal.com/PDF/GSI/Report/GSI_Report_2017_Sample_Pack_v1.pdf.
- Lee, J. C., & Efirid, R. (2014). *Schooling for Sustainable Development Across the Pacific*. Springer
- Marumo, K., Lubbe, S., & Pelsler, T. (2015). Sport tourism as a developmental initiative in the economy of Mafikeng. *African Journal of Hospitality, Tourism and Leisure*, 4 (2). 1-11. doi:10.1080/1331677X.2023.2222306
- Mirzaei Kalar, A., Madani, S. M., Hemmatinejad, M. A., & Rahmaninya, F. (2012). Inhibiting and promoting factors of sports tourism. *Sport Management and Development*, 2 (1), 96-85. doi:10.22051/sbj.2021.36633.1002 [In Persian].
- Mirzazadeh, Z., & Abdul Maliki, H. (2015). Designing a model of obstacles to the development of sports tourism in Mashhad. *Tourism Management Studies (Tourism Studies)*, 11 (34), 25-39. doi:10.22051/sbj.2021.36633.1002 [In Persian].
- Mokhtari Malekabadi, R., Abdullahi, A., & Sadeghi, H. (2014). Analysis and recognition of urban environmental behaviors (case study: Isfahan city, 2013). *Research and urban planning*, 5 (18), 1-20. doi:10.22034/jsc.2021.255710.1345 [In Persian].
- Molahosseini Ardakani, R., Sayyah alborzi, H., & Sayah, M. (2017). Identifying and analyzing factors affecting social security challenges and opportunities of foreign tourism in Yazd using SWOT. *Social*

- Order Research Quarterly*, 10 (4), 147-170. doi:10.22034/iwm.2022.550355.1025 [In Persian].
- Naderian Jahromi, M., Amir Hosseini, S. E., & Soltan Hosseini, M. (2016). Investigating effective factors on increasing the productivity of sports organizations in Isfahan city. *Movement*, 9 (4), 68-59. doi:10.30495/jedu.2022.24969.4978 [In Persian].
- Newman, W. L. (2010). *Social research methods: qualitative and quantitative approaches*. Translated by Hasan Danaifard and Sayyed Hossein Kazemi. First volume, second edition, Tehran: Mehraban Publishing [In Persian].
- Olfati, A., Yousefi, B., Bahrami, Sh., & Eidi, H. (2022). Identifying and prioritizing barriers to accountability in sports organizations. *Sports Management*, 13 (1), 160-141. doi:10.22059/jsm.2019.272841.2202 [In Persian].
- Pickel-Chevalier, S. (2015). Can equestrian tourism be a solution for sustainable tourism development in France? *Loisir ET Société/Society and Leisure*, 38 (1), 110-134. doi:10.1080/07053436.2015.1007580
- Puodziukas, V., Svarpliene, A., & Braga, A. (2016). Measures for sustainable development of road network. *Transportation Research Procedia*, 14 (1), 965-972. doi:10.1016/j.trpro.2016.05.076
- Rafika, K., Rym, K., Souad, S. B., & Youcef, L. (2016). A public actor awareness for sustainable development. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 216 (1), 151-162. doi:10.1016/j.sbspro.2015.12.022
- Rahmati, M., Pashazadeh, A., & Afrosheh, R. (2021). Identifying and categorizing the challenges of tourism development in Garmi city. *Tourism and Development Quarterly*, 10 (3), 95-81. doi:10.22034/jtd.2020.231781.2035 [In Persian].
- Sadeghi, S. (2017). Tourism industry in the period of sanctions: challenges and opportunities. *National Security Review*, 8 (78), 55-62. doi:10.22080/JTPD.2023.23905.3718 [In Persian].
- Shalbfafian, A., & Taherian, P. (2022). Identification of Drivers and Barriers to the Development of Experience-Oriented Tourism in Eco-Resorts of Semnan Province. *Journal of Urban Tourism*, 9 (1), 135-148. doi:10.22059/jut.2021.318634.880 [In Persian].
- Sidaei, S. I., Hosseini, S. S., & Yazdanbakhsh, B. (2017). Environmental sustainability assessment of Isfahan city with emphasis on air pollution. *Environmental Geography and Planning*, 29 (1), 113-126. doi:10.22108/gep.2018.97857.0 [In Persian].
- Tiago, F., Gil, A., Stemberger, S., & Borges-Tiago, T. (2021). Digital sustainability communication in tourism. *Journal of Innovation & Knowledge*, 6 (1), 27-34. doi:10.1016/j.jik.2019.12.002
- Trendafiova, S., Ziakas, V., & Sparvero, E. (2019). Linking corporate social responsibility in sport with community development: an added source of community value. *Sport in Society Cultures, Commerce, Media, Politics*, 20 (7), 938-956. doi:10.1080/17430437.2016.1221935
- Tudorache, D. M., Simon, T., Frenț, C., & Musteață-Pavel, M. (2017). Difficulties and Challenges in Applying the European Tourism Indicators System (ETIS) for Sustainable Tourist Destinations: The Case of Brașov County in the Romanian Carpathians. *Sustainability*, 9 (10), 1-19. doi:10.3390/su9101879
- Vaezi, R., Chegin, M., & Aslipour, H. (2017). Policy challenges in Iran's health tourism based on thematic analysis approach. *Tourism Management Studies Quarterly*, 13 (14), 1-40. doi:10.22054/tms.2018.19752.1548 [In Persian].
- Weed, M. (2020). The role of the interface of sport and tourism in the response to the COVID-19 pandemic. *Journal of Sport & Tourism*, 24 (2), 79-92. doi:10.1080/14775085.2020.1794351